

Jeg forstod i hvert fald, at nogle i dag har sagt, at der var sådan nogle objektive kriterier, der skulle opfyldes, for at man kunne give sådan en autorisationsordning, og der er jo nævnt to. Det ene er det uddannelsesmæssige. Og kendsgerningen er jo, at der findes adskillige grupper, som har tilsvarende uddannelser, og som i dag har autorisationsordninger. Og så er der jo ikke dér nogen begrundelse for ikke at give den autorisation.

Kl. 16.45

Jeg er sådan set meget enig med dem, der har sagt, at det er meget vigtigt, at man har oplevelsen af, at der står respekt om det arbejde, man udfører, at det ikke bare er et spørgsmål om, at man skal have en uddannelse, men at der også står stor respekt om selve den jobfunktion, man har. Jeg tror så også, at det bliver afgørende for, om man i fremtiden er i stand til at tiltrække de mennesker, der skal bruges til at udføre det her arbejde.

Et er uddannelsen, noget andet er, at hvis man så kigger på det arbejde, som social- og sundhedsassistenterne udfører, er det jo rigtig, at det er et varieret arbejde, hvor der udføres mange forskellige opgaver. Men der er jo heller ikke nogen tvivl om, at man har en meget central placering i såvel social- som sundhedssektoren. Det er – i hvert fald nogle steder – faktisk sådan, at den første kontakt man får på sygehusafdelingerne, når man kommer ind, faktisk er med social- og sundhedsassistenter. Der findes også eksempler på, at det er de eneste ansvarshavende, når der er tale om aften-, natte- og weekendvagter, ligesom de også får et større og større ansvar i hverdagen. Det er jo også nødvendigt, hvis vi skal løse den opgave, der handler om at skaffe det personale, som skal bruges til at udføre det her arbejde på et højt kvalificeret niveau.

I og med at social- og sundhedsassistenterne altså kommer i den situation, at de udfører mere og mere selvstændigt arbejde, ja, så betyder det selvfølgelig også, at de får en opgave, som er central, også med hensyn til at være dem, der tager stilling til, om der skal inddrages andet personale. I den situation synes jeg sådan set, at der både er et behov for at udvise den rette respekt for den her uddannelse og de her arbejdsfunktioner, og for, at vi ud fra sådan en samfundsmæssig interesse skal have etableret en autorisationsordning for at sikre kvaliteten i de sundhedsfaglige ydelser, som ligger på det her område.

Jeg mener sådan set, at det også er et signal til patienter, sundhedsvæsen, regioner, og hvad der ellers findes på det her område, at man faktisk er gået ind og har foretaget en vurdering af de uddannelsesmæssige betingelser, de kvalifikationer, der skal være i forbindelse med udførelsen af arbejdet, og som er betingelsen for, at man får en autorisation. Og det synes jeg faktisk også har betydning både for patientsikkerhed og for kvalitet af det arbejde, man yder inden for sundhedssektoren.

Jeg er selvfølgelig meget optimistisk, når nu fru Anne Baastrup, som jo har mange års erfaring i folketingsarbejde, kan regne ud, at ministeren snart kommer og gennemfører det her. Det er jeg da glad for. Så håber jeg ikke, at det, at vi har fremsat det her forslag, forsinker processen unødvendigt meget, fordi der skal gå x-antal dage efter, at det her forslag har været behandlet, til ministeren kan komme med forslaget. Jeg kan på den ene side love ministeren, at det godt kan være, at fru Anne Baastrup og vi andre skriver en beretning om, at vi har været gode. På den anden side er jeg sikker på, at ministeren godt kan tilrettelægge det mediemæssige spin, sådan at han også får rigeligt af æren for den her sag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Karen Klint.

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne takke for debatten, men inden jeg vil konkludere lidt, vil jeg komme med en lille historie fra virkeligheden.

For nogle uger siden var der et hospital, der indbød nogle af os til at komme i praktik for at se virkeligheden. Jeg sagde ja tak og var 2½ døgn på et hospital ikke så langt her fra Christiansborg. På de to afdelinger, hvor jeg tilbragte mest tid, var det social- og sundhedsassistent, der havde æren af og stod for det arbejde, der var. De var der ikke kun for ærens skyld, de var der også i praksis, så det var i høj grad selvstændigt arbejde og også arbejde, der var meget, meget sprængfyldt med problemer både med hensyn til patientsikkerhed og med hensyn til andre menneskers tryghed, for jeg var i praktik på en lukket psykiatrisk afdeling, i hvert fald den ene dag.

Jeg har lyttet til, at regeringen er imod forslaget, i hvert fald som det ligger lige nu. Men der blev jo også sådan sagt noget om nogle andre